



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **S. K.**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupeného Mgr. Martinou Šamlotovou
advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 12. 2019, č. j. MV-146249-6/OAM-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 27. 12. 2019, brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j.

MV-146249-6/OAM-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 8. 2019, č. j. CPR-29546-22/ČJ-2019-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Žalovaný tedy postupem podle § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítl jako opožděné odvolání žalobce. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), byla stanovena v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 ZPC stanovena od okamžiku, kdy žalobce pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Doba k vycestování z území ČR byla stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbyde postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Podle ustanovení § 120a odst. 1 ZPC se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 ZPC. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce naplnil důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 ZPC, neboť bylo prokázáno, že žalobce od přesně nezjištěného data až do dne 2. 8. 2019, tj. do jeho příchodu do Příjímacího střediska cizinců v Zastávce, pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce předně uvedl, že jeho odvolání bylo zamítnuto jako opožděné, neboť nepodal své odvolání u správního orgánu I. stupně, ale u odvolacího správního orgánu, který je ze zákona povinen o odvolání žalobce rozhodovat. Žalobce má za to, že bylo-li odvolání podáno u orgánu, který je povinen rozhodovat o tomto oprávněm prostředku, pak se považuje zákonná lhůta za zachovanou. Správní řád sice takového ustanovení neobsahuje, avšak v jiných procesněprávních předpisech je takovéto pravidlo stran zachování lhůty upraveno, a tudíž není důvod, proč nevykládat takové procesní pravidlo ve prospěch žalobce.
4. Žalobce dále uvedl, že dospěje-li soud k závěru, že odvolání mohlo být podáno jediné u správního orgánu I. stupně, pak je klíčové, kdy bylo jeho odvolání žalovaným postoupeno (nikoliv doručeno) správnímu orgánu I. stupně. V napadeném rozhodnutí je uveden toliko okamžik, kdy bylo odvolání doručeno správnímu orgánu I. stupně, avšak na žádném místě pak již není uveden den, kdy žalovaný předal k poštovní přepravě odvolání žalobce správnímu orgánu I. stupně. Pokud by se tak stalo 9. 9. 2019, byla by lhůta žalobce k podání odvolání zachována. S ohledem na výše uvedené je žalobce názoru, že své odvolání nepodal opožděně a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že odvolání žalobce nebylo řádně podáno u věcně a místně příslušného správního orgánu, ale u správního orgánu I. stupně. Odvolání žalobce k rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak bylo žalovanému podáno jednoznačně opožděně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Soud k věci předně uvádí, že mezi účastníky není sporné, že žalobce podal odvolání u žalovaného jako odvolacího orgánu. Soud k tomu uvádí, že v posuzovaném případě nebyl žalovaný věcně příslušný k podání odvolání, neboť § 86 odst. 1 správního řádu jednoznačně stanoví, že se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Přípravné úkony v odvolacím řízení (§ 86 až § 88 správního řádu) provádí správní orgán I. stupně, nikoliv odvolací orgán. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu je třeba podat vždy u správního orgánu I. stupně. Ze znění § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu lze dovodit, že lhůta k podání odvolání je zachována jen v případě, pokud je odvolání zasláno v zákonem stanovené lhůtě správnímu orgánu I. stupně (takto již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-71).
9. Podle § 12 správního řádu *dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil.* Z judikatury přitom vyplývá, že v případě postoupení podle § 12 lze účinky podání odvolání spojovat již s okamžikem, kdy bylo podání nepřislušným orgánem odesláno, nikoliv až se dnem, kdy bylo věcně a místně příslušnému orgánu doručeno (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007-53 nebo shora cit. rozsudek č. j. 5 As 26/2009-71, srov. též usnesení NS ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1167/2009). V posuzovaném případě by tedy pro zachování odkladných účinků muselo být odvolání žalovanou odesláno nejpozději 9. 9. 2019. Žalovanému bylo přitom doručeno do datové schránky dne 4. 9. 2019. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že odvolání bylo žalovaným postoupeno až dne 18. 9. 2019. Jednoznačně se tak tedy stalo až po uplynutí odvolací lhůty. V této souvislosti je třeba i upozornit na skutečnost, že každé podání musí být nejprve zaevidováno, předáno oprávněné úřední osobě, která jej musí posoudit, zvážit další postup a teprve poté případně vyhotovit příslušné usnesení (které musí být zpravidla aprobováno i vedoucím pracovníkem příslušného organizačního útvaru správního orgánu) a předat jej případně k poštovní přepravě [§ 40 odst. 1 písm. d) správního řádu]. Všechny tyto úkony jsou navíc činěny v konkurenci s jinými správními úkony v jiných věcech vedených u daného správního orgánu, což objektivně prodlužuje předání odvolání příslušnému správnímu orgánu, aniž by bylo možno hovořit o tom, že odvolání nebylo příslušnému správnímu orgánu předáno bezodkladně. Dle názoru soudu rovněž

v posuzovaném případě nic nenasvědčuje tomu, že by nepříslušný správní orgán úmyslně vyčkával na uplynutí lhůty k podání odvolání určené a ani žalobce v žalobě nic takového netvrdil. I kdyby však nepříslušný správní orgán případně porušil povinnost uloženou mu § 12 správního řádu, nelze z této skutečnosti bez dalšího dovodit jakékoliv prodloužení lhůty pro podání odvolání, což plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75, publ. pod č. 357/2004 Sb. NSS.

10. Podstatné pak bylo dále to, že žalobce byl v rozhodnutí správního orgánu řádně poučen, u kterého správního orgánu je možno případné odvolání podat. Žalobce byl zastoupen advokátem, poučení správního orgánu I. stupně reflektoval, a jeho odvolání mohlo být podáno včas. Pokud však i přes poskytnuté poučení podal své odvolání u nepříslušného správního orgánu, vystavil sám sebe nebezpečí, že takové odvolání nemusí být příslušnému správnímu orgánu postoupeno v odvolací lhůtě (k tomu srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 392/02).
11. Soud ani nezjistil a netvrdil to ani žalobce, že by měl vážné důvody bránící mu v podání odvolání u správního orgánu I. stupně. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu totiž *nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*
12. Vážným důvodem pro zaslání podání orgánu nadřízenému je pouze takový důvod, pro který žalobce nemohl odvolání objektivně učinit u příslušného správního orgánu (viz rozsudky ze dne 27. 3. 2013, č. j. 3 Ads 66/2013-22, a ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7 As 8/2016-37). S určitým zjednodušením lze říci, že již samotné podání odvolání správnímu orgánu vyššího stupně datovou schránkou téměř vylučuje existenci vážného důvodu, pro který by mohl žalobce postupovat podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za prvním středníkem správního řádu, neboť vážné důvody přicházejí v úvahu zejména v případech osobního podání odvolání na podatelnu odvolacího orgánu například ze zdravotních důvodů, které brání odvolateli se dostavit ke správnímu orgánu prvního stupně (rozsudek Nejvyššího správního orgánu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 114/2013-26). V neposlední řadě je nelogické aplikovat toto ustanovení v případě, kdy žalobce zaslal odvolání přímo nadřízenému orgánu omylem (vážným důvodem nemůže být to, o čem v době odeslání sám nevěděl).

V. Závěr a náklady řízení

13. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední a žalobce nárok na náhradu nákladů řízení nemá.
15. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.